

G

Rozhovor s novým ředitelem Radkem Musiolem

Exkluzivní interview o
změnách na škole, dobrém
jídle a cestování

Ostrov věčného jara
aneb vše o Madeiře na str. 10

Rozhovor s rodilou mluvčí Martou Klug

Rozhovor, který není česky

Ahoj! V rukou právě držíte již šesté číslo studentského časopisu G. Číslo šest odpovídá také počtu členů redakce, což znamená, že pomalu, ale jistě vymíráme. Pokud je tady někdo, kdo má někde v šuplíku článek, báseň nebo inzerát jízdního kola, neváhejte to poslat na mail: g.redakce@gmail.com. A také se k nám neváhejte přidat! Víte, jak to je - kdo váhá, prováhá!

V tomto čísle jsme vyzpovídali nového pana ředitele a položili jsme mu několik bombastických otázek. V rozhovoru se dozvíte, jaké změny plánuje na škole do budoucna, co ho baví na učitelské profesi, a tradičně jsme se zeptali, jaké holduje zmrzlině. Odpověď je vskutku šokující!

V útrokách čísla je dále rozhovor s rodilou mluvčí Martou Klug, pojednání o Madeiře, starobohumínském kostele, nechybí samozřejmě ani Hudební okno Jakuba Kalvody a pro labužníky je tu i poezie! Jupí!

Může obsahovat stopové množství škrobu.

Voňavé čtení přeje redakce!

Rozhovor s novým panem ředitelem Radkem Musiolem

Na učitelství mě baví, když vidím, jak studenti rostou.

Cítíte se v roli ředitele přirozeně?

Asi jo. V podstatě jsem ve vedení školy byl posledních osm let, takže tady toto je takové přirozené pokračování. Baví mě to!

Předtím jste byl zástupce - je to moc velký rozdíl?

Asi jo, mezi zástupcem a ředitelem je jeden obrovský rozdíl - zástupce je blíže učitelům, blíže dennodennímu chodu školy. Je to člověk, který ví nejvíc o rozvrhu a o všech věcech na škole. A na ředitele padá spousta dalších věcí, které často "nejsou vidět", což jsou rekonstrukce, jednání s úřady, s krajem jako se zřizovatelem školy a s městem Bohumín, naším významným donátorem. Má na starosti oblasti personalistiky, BOZP, nebo pokud chcete něco dělat s budovou. Ředitel je zkrátka takový správce „baráku“.

Takže je spíše úředník na rozdíl od toho zástupce?

Ano, je to do značné míry úřednické. Nicméně si myslím, že až se dostanu z těch prvotních 2 - 3 měsíců, tak bych rád více času trávil ve třídách, s učiteli, díval se do hodin... To je něco, co mě vždycky bavilo. Nejlépe totiž poznat své učitele v akci.

Jaká byla vaše první myšlenka, když jste zjistil, jak to tady funguje? Bylo to hodně jiné?

Když jsem sem vstoupil, tak jsem si říkal: Ajajaj, je to takové tmavé, dalo by se s tím interiérem možná něco dělat, trošičku zmodernizovat. Je to takové těžké, když člověk vejde, tak to na něj tak jako padá. Myslím, že by bylo dobré to nějakým způsobem rozpohybovat. Co už se nám podařilo udělat s učiteli výtvarné výchovy, je, že jsme tady pozvali architektku paní Kučerovou, která nám připraví návrhy, jak tu školu co se týče vnitřního interiéru, rozsvětlit. Co sem historicky nepatří, je to tmavé obložení na chodbách, je z PVC materiálu a tohle je krásná historická budova. To se sem prostě nehodí, přidalo se to tady v sedmdesátých letech a myslím si, že to do značné míry narušuje ráz té krásné historické budovy. Kdyby se to dalo dolů, tak se nám to celé osvětlí, trošku se nám to oživí.

A když se přesuneme z toho fyzického do řekněme pocitového, třeba jak na vás působili lidé tady?

První pocit byl, že je všechno velmi propletené, učitelé tady byli kdysi studenti, mnoho z našich žáků má rodiče v Bohumíně... Takže je to taková jedna velká komunita, jedna velká rodina. Myslím si, že o všech vědí všichni všechno. Což je ale příjemné, mně to přijde mnohem sympatičtější než velká městská škola, na které jsem předtím byl. Ta měla celkem 25 tříd, to je tak obsáhlé, že nejste schopni jako jeden člověk každého studenta znát osobně. Myslím, že tady postupem času budu schopen znát každého studenta. Mimochodem, co mě překvapilo a za co jsem opravdu rád, je to, že zdravíte a "neghostujete." To je opravdu hezké.

Jak jste v mládí pohlížel na učitele a školu?

Asi mě nikdy nenapadlo, že bych mohl být učitelem. Neměl jsem vyhraněnou nějakou konkrétní profesi. Vždycky mě ale bavily jazyky, jsem tedy orientovaný spíše humanitním směrem, byť mě vždycky bavila matematika. Učil ji náš ředitel, byl velmi drsný, ale byl schopen ji dobře naučit. Naučil i ty, kteří možná úplně nechtěli, ale spousta mých spolužáků skončila na technických oborech a myslím si, že to byla do značné míry jeho zásluha. „Matiku“ vytráskal téměř z každého.

Co jiného máte na škole v plánu měnit?

Chci, aby se škola otevřela, co se týče mimoškolních aktivit jako cestování, exkurze. Nechci, aby škola byla jen o tom, že se sedí v lavicích. Jsem velkým zastáncem zážitkové pedagogiky, to znamená, že se učíte tím, že někam jedete. Kupříkladu firmy nabízejí různé stáže, exkurze, existují spolupráce s vysokými školami atd. Taky chci, abychom nejezdili jenom my, ale aby přijel i někdo za námi. Mluvil jsem o tom s vašimi učiteli a jsem toho názoru, že tady máte spoustu schopných pedagogů, kteří mají dobré kontakty a jsou ochotni vám maximálně pomoci. Rovněž chci, aby se studenti účastnili různých soutěží, olympiád.. Jsem rád, že budeme mít školní parlament a školní časopis. Taky bych chtěl více zapojit rodiče, myslím, že by neměli se školou spolupracovat jen tím, že párkrát přijdou na třídní schůzky, ale měla by to být společná komunita a společně bychom se měli pokusit o nějaké větší akce.

Máte k našim žákům nějaký vzkaz?

My všichni tady společně budujeme kolektiv, a pokud chceme, aby to fungovalo, tak každý musí začít od sebe. Takže budme k sobě hodní, ohleduplní, zasáhneme, když vidíme, že se děje něco, co by se dít nemělo. Všichni tvoříme jednu velkou rodinu a měli bychom si pomáhat. Tady by se měl každý cítit bezpečně a dobře.

Co by se dle Vašeho názoru mělo změnit na českém školním systému?

Na základní škole nám trochu pokulhává druhý stupeň, studentům by se měla dát větší příležitost se vyprofilovat. Na gymnáziu máte velkou výhodu si v posledním ročníku vybrat z relativně velkého množství seminářů, přičemž vaši spolužáci z druhého stupně tuto příležitost nemají, nemůžou si vybrat to, co je baví. Nechci ale český školní systém kritizovat, je ve vztahu k světu velmi dobrý, to občas zapomínáme říkat.

Ale trochu bych ustoupil od toho, že všichni musí dělat všechno a do stejné míry, což u nás takto máme. Vždycky jsem říkal, že třeba už v sedmé třídě je jasné, že někdo třeba nebude studijní typ a může se vyučit řemeslo. Tak proč ten jeho rozvrh vypadá pořád stejně jako rozvrh budoucího gymnazisty? Studenti by měli mít větší možnost volit si předměty svého zájmu. Je pravda, že je spousta lidí, kteří neví, co by chtěli dělat, takže musí být nějaký základ pro všechny stejný, já to mu říkám “nepodkročitelné” minimum. Ale pak je nejlepší, když se člověk věnuje tomu, čemu by se chtěl věnovat. Nebo nechat studenty vyniknout v něčem úplně jiném, než je škola. Někdy učitelé chybují v tom, že neznají své studenty tak dobře, protože oni mohou vynikat v něčem úplně jiném, než je škola.

Jak jste se dostal do školství?

Po vysoké škole jsem pracoval ve velké nadnárodní firmě, v bance. Do školství jsem se dostal z pragmatického důvodu, totiž když se mi narodila dcera a nechtěl jsem v práci trávit tolik času, tak jsem začal učit. Je to skvělá profese, byť za těch 10 měsíců vás ti žáci mohou vyštavit, ale je tam ten benefit toho volna. Na učitelství mě dodnes baví, když vidím, jak studenti rostou. Když s někým pracujete tři roky, a pak vidíte, jak dokáže mluvit plynule anglicky, tak to si vždycky člověk řekne, jo, stálo to za to.

Jak byste chtěl, aby naše gymnázium vypadalo za deset let?

V Moravskoslezském kraji nás čeká nepříznivý demografický vývoj, za dva roky nám ze systému vymizí kolem 10% nastupujících středoškoláků. Moravskoslezský kraj se svými původními milion dvě stě tisíce obyvateli může v nejhorším případě do roku 2080 klesnout až na sedm set šedesát tisíc, což je obrovský propad. Určitě by bylo fajn to tady udržet, co se týče počtu studentů, a aby mladí šikovní lidé a vysokoškoláci náš kraj neopouštěli. Spousta mladých studentů totiž odchází do Prahy a do Čech. Do budoucna to může být pro kraj problém.

Co soudíte o nynější situaci ve společnosti v ČR?

Když cestujete, tak si uvědomíte, že se máme velmi dobře. Když vidím, jak se někdy lidé zbytečně hádají, tak si myslím, že v první řadě bychom si měli uvědomit, že máme velké štěstí, že žijeme v Evropě. Je to bezpečné místo, dobré k životu, nemáme tady velké přírodní katastrofy, hladomory, bezpečnostní riziko. Samozřejmě se o to musíme starat, aby to tak zůstalo. Už jsem docela dost procestoval a říkám si, že se máme dobře a nevážíme si toho. Stavíme se proti sobě místo toho, abychom vedli dialog a snažili se domluvit. Politická reprezentace často bohužel nedává dobrý příklad, když vidíte, jak se jedná v poslanecké sněmovně, kdy je to více o show a obstrukcích než o řešení problémů. Máme se dobře, nemáme si až tak na co stěžovat. Zbytečně jsme někdy konfliktní, můžeme souhlasit, že spolu nesouhlasíme. Výpady vůči komukoliv nejsou na místě. Jsem hrdý na to, že jsem Čech, a mám velmi rád Českou republiku a rád se do ní vracím.

Jaká byla zatím Vaše největší životní lekce?

Největší životní lekce pro mě asi byla, když se mi narodila dcera. Měl jsem skvělou práci, která byla mnohem lépe placená než to, co vydělávám i teď jako ředitel. Ale uvědomil jsem si, že mnohem důležitější je rodina než práce, ve které jsem denně trávil 14 až 16 hodin. Uvědomoval jsem si, že kdybych tam zůstal, tak z té rodiny nic mít nebudu. V okamžiku, kdy jsem měl roční dceru a byl jsem 16 hodin v práci, tak byt naoko bylo vše super, nadnárodní velká firma, velké peníze, cestování po světě, tak jsem zjistil, že nejsem doma a nejsem s rodinou. A to je důležitější, než ty peníze. To byla asi ta nejcennější lekce.

Čemu těžkému studenti v školním systému čelí?

Budu mluvit, jako kdyby mi bylo padesát, ale vaši generaci svým způsobem nezávidím tlak sociálních sítí a rychlou dobu, která za mých mladých let nebyla. Můj první telefon byl Nokia 3310 a byl jsem v prváku nebo dokonce druháku na gymplu. Nedávno jsem byl na srazu dvacet let po maturitě, promítali jsme si tam fotky. Na každé fotce byli studenti, kteří se baví, něco dělají a nikdo nemá v ruce mobilní telefon. Dnes když jdu tady po chodbě, tak se spousta z vás kouká do obrazovky a moc si spolu nepovídáte. Já ani na vás tak nenadávám jako ta starší generace, já vás svým způsobem lituji, že tímhle musíte procházet, protože si myslím, že někdy se odpojit od toho digitálního smogu je strašně super. Když se dnes jezdí na adaptační kurzy bez mobilů, tak nakonec ta děcka řeknou, že to byl jeden z jejich nejlepších týdnů, protože ten telefon neměli. Myslím, že tady v tom je na vás obrovský tlak. Myslím, že speciálně na ty holky, jak kdo vypadá, strašně se řeší ta vizuální stránka, za mě trošičku povrchní stránka, místo toho, kdo jaký je. Takže v tom to máte těžké. Aniž by si to možná někteří uvědomovali. Sdílení života na Instagramu je ta krásná část života, co někdo sdílí. Těžko někdo sdílí, že mu není dobře. Nebo že je normální, když má nějaké problémy, říct si o pomoc. Takže se nám jeví, že ostatní žijí báječný život, který my nemáme, ale ono to tak není. V tom je nebezpečí. A druhá věc jsou algoritmy. Když máte nějaký názor, tak vám to servíruje neustále stejný obsah. Takže se nám tvoří ve společnosti skupinky, lidé spolu nekomunikují a myslí si, že mají pravdu, protože se jim podsouvá stále stejný obsah. A jedou tam dezinformace. Takže v tomto nám technologie škodí. Mají spoustu dobrých věcí - zrychluje to práci, zvedá to ekonomický výkon, ale má to tu černou stránku, že je hodně lidí, kteří mohou tahat za nitky a škodit. Doporučení pro vás se tím tolik neřídít a trochu se od toho odpoutat. Je to ale těžké, pro všechny.

Další otázka na to trochu navazuje. Co soudíte o AI?

V srpnu jsem absolvoval dvoudenní kurz AI. Je neskutečné, co všechno už dnes AI umí. Má to pro a proti jako všechno. Osobně největší riziko vidím v tom, že to může spouště lidem vzít práci, a nevím, jestli je společnost připravena to řešit, protože ne všichni se tomu budou schopni přizpůsobit, takže pro vlády vzniká problém to nějakým způsobem vyvažovat. Ten pokrok nesmí být na úkor toho, že se nám zasekne společnost. To se jednoduše řekne, ale těžko se to řeší. Jinak toho samozřejmě využíváte spoustu. Já taky využívám ChatGPT, Elm-Notebook. To jsou věci, které dneska asi používá každý. Myslím, že pro celou oblast kreativců, PRistů je to těžké, protože jim to bere práci, ale je to něco, s čím se budeme muset naučit žít. A ještě řeknu jednu věc. Je podle mě špatná ta vize toho, že “všechno si najdu na Googlu”, že není třeba se nic učit. Vždycky říkám, že mozek je jako jakýkoli jiný sval - aby fungoval, je potřeba ho cvičit. Takže to, že si občas musím něco naučit nazpaměť, vám posiluje mozek.

Co rád děláte ve volném čase?

Rád cestuji a mám rád dobré jídlo.

Jaké jídlo máte nejraději?

Mám hodně rád klasiku české kuchyně. Moje asi nejoblíbenější jídlo je svíčková.

Když rád cestujete, kam byste se rád podíval?

Příští rok máme s ženou naplánováno Japonsko a na to se hodně těším. I když teď do toho ředitelská funkce vstoupila, tak uvidím, jestli to bude přes prázdniny možné. Je to takový náš sen.

Nejoblíbenější film?

Mám rád české filmy s nesmrtelnými hláškami. Takže za mě určitě Pelíšky.

Nejoblíbenější kapela?

Jich je víc, ale asi U2, Queen, Roxette.

Tradiční otázka: Nejoblíbenější zmrzlina?

Pistáciová.

Interview mit der Muttersprachlerin Marta Klug

Rozhovor s rodilou mluvčí Martou Klug

Ich verstehe nicht, warum Studenten in der Tschechien so viel Stoff auswendig lernen müssen

Nechápu, proč se v Česku studenti musí učit tolik látky nazpaměť.

Warum Tschechien und seit wann sind Sie hier?

Proč právě Česko a od kdy tu jste?

Tschechien gefällt uns landschaftlich sehr gut. Mein Mann und ich wandern gerne und die Berge in Tschechien sind nicht so hoch, wie in Österreich oder der Schweiz, was mit zunehmendem Alter ein wichtiges Kriterium wird :-P

Außerdem sind die Tschechen unheimlich gastfreundlich - kein Vergleich zu Deutschland - und lustig ;-)

Wir leben seit September 2015 hier - feiern also gerade ein 10-jähriges Jubiläum ;-)

Moc se nám líbí česká krajina. S mužem rádi chodíme po horách a české hory nejsou tak vysoké jako třeba ty rakouské nebo švýcarské, což se s přibývajícím věkem stává důležitým kritériem.

Mimoto jsou také Češi neskutečně pohostinní – Němci se jim v tom nemohou rovnat – a vtipní.

Žijeme zde od září 2015 - takže právě slavíme 10. výročí.

Was mögen Sie an Tschechien nicht?

Co se Vám na Česku nelíbí?

Die Verkehrsführung! Obwohl die meisten Bundesstraßen, Zubringer und Autobahnen in Tschechien relativ neu angelegt wurden, sind sie nicht intuitiv und irgendwie unlogisch.

Manche Orts gibt es zu kurze Beschleunigungsstreifen, an anderen Stellen fehlen Ausfahrten, so dass man nicht von der Autobahn runter kommt und einen Umweg fahren muss. Es ist eine Umstellung, wenn man aus Deutschland kommt.

Řízení dopravy. Ačkoli byla většina českých silnic a dálnic postavena relativně nedávno, nejsou zrovna intuitivní a jsou poněkud nelogické. Na některých místech jsou přípojovací pruhy příliš krátké, na jiných zase chybí výjezdy, takže když člověk potřebuje sjet z dálnice, musí počkat a poté jet objíždkou. Pro někoho z Německa je to změna.

Sind die Tschechen und Deutschen so unterschiedlich?

Jsou Češi a Němci hodně rozdílní?

Weniger, als man denken würde ;-) beide Kulturen ähneln sich sehr, finde ich. Was aber definitiv auffällt, ist die Gastfreundschaft in Tschechien! Als wir mit meinem Mann hergezogen sind und Bekannte besuchten, haben sie so viel Essen auf den Tisch gestellt, dass mein Mann fragte, ob jemand Geburtstag hat. Man hat uns aber erklärt, dass es normal ist, wenn Besuch da ist. Ich glaube die Tschechen feiern und essen einfach viel und gerne ;-)

Méně než by si člověk mohl myslet. Myslím, že si jsou obě tyto kultury dost podobné. Česko ale rozhodně vyčnívá pohostinností. Když jsme se sem s mužem přistěhovali a navštívili známé, měli na stole tolik jídla, že se můj muž ptal, jestli náhodou někdo nemá narozeniny. Bylo nám ale vyjasněno, že to tu tak chodí, když přijde návštěva. Myslím, že Češi jednoduše slaví a jedí hodně a rádi.

Was sagen Sie über dem Schulsystem in Tschechien?

Co říkáte na český školský systém?

Ich kenne mich mit dem tschechischen Schulsystem nicht wirklich gut aus, somit kann ich schlecht urteilen. Aber es wirkt auf mich sehr "theoretisch". Ich habe den Eindruck, dass die Studenten in Tschechien sehr viel Stoff auswendig lernen müssen und ich verstehe nicht wofür.

Sicher gibt es Sachen, die man auswendig lernen muss - wie z. B. das Einmaleins. Memorierung trainiert das Gehirn. Ohne Training keine Leistung. Ich finde allerdings, dass gerade in heutigen Zeit, wo wir täglich mit Informationen geradezu erschlagen werden, das kritische Denken und Erkennen von Zusammenhängen in der Schule nicht zu kurz kommen sollten.

Ich denke, dass das Bildungssystem auf Grund der zunehmenden Digitalisierung und der sich verändernden Welt ein "quot;up-date" braucht - egal in welchem Land. :-)

Ještě se v českém školském systému vskutku tolik neorientuji, a tak můžu jen těžko soudit. Ale působí na mě dost "teoreticky". Mám dojem, že se studenti v Česku učí opravdu hodně látky nazpaměť a nechápu proč.

Jistě jsou věci, které se prostě člověk musí naučit nazpaměť – jako např. násobilku.

Memorování trénuje mozek. Bez tréninku není výkonu. Avšak myslím, že teď v dnešní době, kde jsme denně bombardováni informacemi, by kritické myšlení a rozpoznání souvislostí ve škole nemělo přijít zkrátka.

Myslím, že by vzdělávací systém na základě digitalizace a toho, jak se mění svět, potřeboval "up-date" – stejně jako v každé zemi.

Werden Sie hier auch nächstes Jahr sein?

Budete na škole působit také příští rok?

Ja - ich kann nicht ohne euch :-D

Ano – bez vás už to nejde.

Warum arbeiten Sie nicht mehr als Flugbegleiterin?

Proč už nepracujete jako letuška?

Mann soll aufhören, wenn´s am schönsten ist ;-) Meine Zeit als Flugbegleiterin war richtig cool - ich habe die Welt gesehen, bin an schöne und weniger schöne ;-) Orte gereist und habe dort unterschiedliche Kulturen kennengelernt. Nicht umsonst heißt es "Reisen bildet". Nach ein paar Jahren aber wiederholt sich alles - sprich "schon wieder" Abendessen in Buenos Aires, Shoppen in Shanghai, Strand in Abu Dhabi oder Jeep-Safari in Südafrika - also war es Zeit zu gehen und eine neue "challenge" zu suchen, damit das Leben nicht langweilig wird B-)

Člověk by měl přestat v nejlepším. Doba, kdy jsem pracovala jako letuška, byla opravdu super – prohlédla jsem si svět, byla jsem na hezkých, ale také ne tak hezkých místech a poznala odlišné kultury. Ne nadarmo se říká, že cestování vzdělává. Po pár letech se to ale všechno začalo opakovat – už zase. Večeře v Buenos Aires, nákupy v Šanghaji, pobřeží v Abú Dhábí nebo po safari Jeepem v Jižní Africe. Byl čas jít dál a hledat novou výzvu, aby se život nestal nudným.

Was ist Ihr Lieblingseis?

Jaká je vaše nejoblíbenější příchut' zmrzliny?

Eindeutig Pistazie! :-D

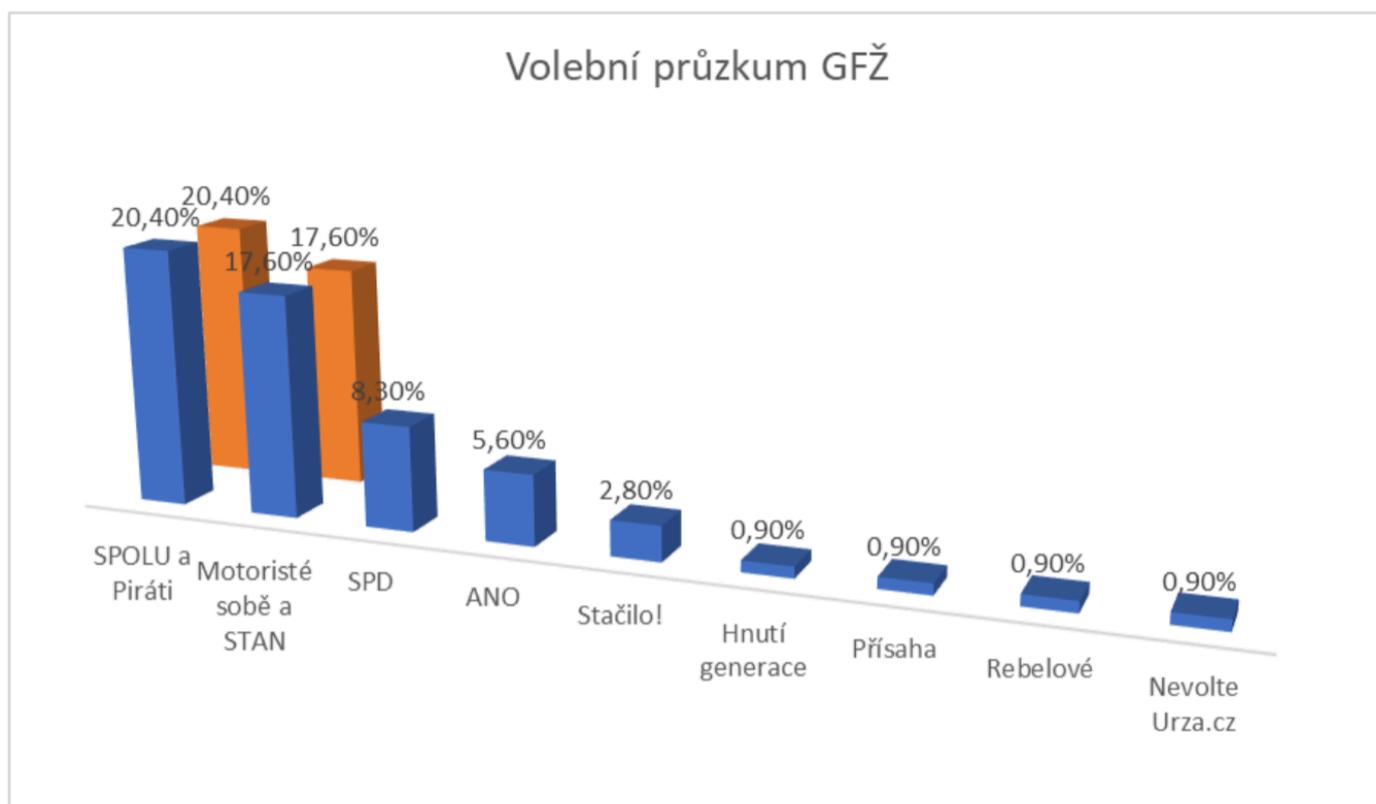
Jednoznačně pistáciová.

Fotka Marty kterou nikdy neposlala.

Volební průzkum GFŽ

29. září, den po výročí bratrovraždy ve Staré Boleslavi, se uskutečnil na naší škole volební průzkum! Hlasovat mohl kdokoliv z GFŽ, tedy 372 lidí. Této možnosti využilo 108 z nich, což odpovídá volební účasti 26,9%. Neplatné byly 4 hlasy. A výsledky jsou takovéto:

redakce

Ostrov věčného jara

Po otevření dveří letadla mě ovanul teplý mořský vzduch. Vzhledla jsem a před sebou uviděla velké zelené kopce poseté žlutými světly – kouzlo podvečerní Madeiry. Letiště bylo menší, přesto rušné a živé. Už během relativně krátké cesty autobusem na hotel jsem si všimla prvních typických dominant ostrova: tunelů. Kratší, delší, prostornější nebo jednoproudé – postupují opravdu přes celý ostrov. Ráno mě skrz záhyby záclon začaly probouzet horké sluneční paprsky. První den jsme věnovaly poznávání hlavního města – Funchalu. Po snídani jsme se vydaly pěšky směrem do centra. Po asi deseti minutách chůze se zpoza vil vynořily první kopce, tentokrát bez světél, poseté jen malými domky a zelení, jejichž vrcholky se ztrácely v mracích. Centrum bylo živé a doprava rušná. Zastavily jsme u prvního menšího obchodu. Ceny se zde pohybují trochu výše než u nás, nakoupily jsme zásoby vody a vydaly se autobusem k našemu prvnímu cíli – botanické zahradě Jardim Botânico da Madeira. Cesta autobusem byla velmi zajímavá – ostrov je kopcovitý, a tak autobus prudce stoupal i klesal. Ku podivu zde nekřičely děti, ale dospělí. Po výstupu z autobusu jsme se ocitly před branou, za kterou se otevíral jiný svět. Dá se sem dojet i světoznámou lanovkou, dále můžete pokračovat výše do ještě zajímavějšího Jardim Tropical Monte Palace. Zde najdete části inspirované Čínou a Japonskem – sochy Buddhy, pagody, brány (torii), jezírka s koi kapry, mosty, vodopády a především mnoho druhů ptactva a rostlin (ať už z Madeiry, nebo celého světa). Nejvíce nás však vtáhl výhled na Funchal a jeho okolí – moře střež, údolí a kopce rozprostírající se přímo pod námi. Druhý den nám ráno před okny přistavilo naše půjčené auto, což znamenalo, že cíl dnešního dne byl jasný – nejjihnější bod ostrova, Ponta de São Lourenço. Madeira a její parkovací místa jsou jen pro vyvolené. Pokud nejste ti obdaření, zastavit se dá buď ve strmém kopci, nebo půlkou auta v cestě (pokud to vůbec vyjede). Čekala nás tříhodinová cesta plná stoupání a klesání, kamenů, větru, skal, ještěrek a dlouhých front na toalety, ale s nádhernými výhledy na rozbourané moře. Na konci cesty je možné zakoupit si plavbu na sledování delfínů, která je také velmi populární. My ji ale neabsolvovaly a po krátké pauze jsme se vracely zpět. Po příjezdu zpět na hotel nás čekala další dlouhá procházka na nedalekou kamenitou pláž ve farnosti São Martinho. Zde nás napadl plán na další den – navštívit velice populární vavřínový les Fanal a malebné město s původními domky, Santanu. Cesta do Fanalu byla magická. Z 29°C se během deseti minut teplota snížila na pouhých 15°C. Cesta stoupala, obloha se začala zatahovat a my vjížděly do naprosté mlhy. Kolem krajnice postávaly krávy a rostliny kolem nás bylo těžké zaostřit. Parkoviště nás opět nezklamalo; zaparkovat se ale tentokrát podařilo! Z krátkého oblečení jsme nahodily kalhoty a nepromokavé bundy a vydaly se vstříc zimě. Krajina kolem nás se náhle začala vybarvovat. Z mlhy se vynořovaly stromy, které připomínaly kulisy fantasy filmu. Opar tomu místu dodal to hlavní – ostatní lidé nebyli vidět a atmosféra byla geniální. Po promrzlých patnácti minutách se mlžný závoj začal vytrácet a my opět spatřily další krávy. Byly klidné a pro toto místo naprosto vystihující. Po krásné půl hodině jsme se se zabahněnými botami a promočenými bundami vracely nazpět. Cesta nás dále zavedla do městečka zvaného Santana. Malé domky s bílými zdmi a střechami ze slámy nebo rákosu působily kouzelně. Pro turisty je ideální místo Núcleo de Casas Típicas de Santana – menší skanzen, kde lze zakoupit suvenýry a nahlédnout dovnitř. Osobně mě toto místo trochu zklamalo; podle mého názoru je to menší turistická past.

Vydaly jsme se tedy na procházku po městě, kde se pravděpodobně připravovaly slavnosti. Mezi lampovými stožáry byla natažena lanka, na kterých visela kvítka všelijakých barev. Cestou jsme nepotkaly žádného turistu, pouze toulavé psy, kterých je zde opravdu mnoho. Návštěvníci obejdou jen nejturističtější místa a odjedou. Ta, která nejsou turistická, ale jsou mnohem krásnější, zůstávají neobjevená – a možná je to dobře. Po hodině v zamračeném počasí jsme se přesunuly na údajně jednu z nejpěknějších vyhlídek – Miradouro de São Cristóvão. Je to pravda! Nádherná vyhlídka nabízí i malou kavárnu, kde si můžete sednout.

Je zde skleněné zábradlí, takže je možné krásně vidět i vsedě. Slunce opět vysvitlo, s ním se začaly tvořit kolony aut a nám bylo jasné, že musíme odjet dříve, než se zde nebude dát pohnout. Den jsme chtěly zakončit tradičně u moře a zvolily jsme město Calheta. Je jedinečné svým žlutým pískem na pláži, který byl dovezen z Maroka. Druhá taková pláž se nachází nedaleko přistávací dráhy, takže nad městem létají letadla nízko – což mi jako milovnici letadel udělalo radost. Do vody je vstup pouze po kamenných či betonových schodech. Většina pláží je ale kamenitá nebo pokrytá černým vulkanickým pískem – na který bych ráda navázala. Další ráno jsme se rozhodly podívat na jednu pláž, a tou byla světoznámá Seixal. Na sociálních sítích je tato pláž velmi populární, my se na ni vydaly zjistit, jak opravdu vypadá. Po vjezdu do městečka nás navigace stočila do úzké uličky. Mylně jsme si myslely, že jsme zabočily špatně, ale pohled na kolonu aut před námi nám rychle ukázal, že jedeme správně. Musím říct, že mi auta zde připadala jako na posuvných pásech – jen se pomalu posouvala, aby objela parkoviště a odjela. O nějakém parkování zde nemělo smysl mluvit. Pláž byla doslova přeplněná lidmi a moře vypadalo stejně plné. Přesto musím uznat, že je opravdu krásná. To, že bude obsazená, se dalo čekat, ale chci tím naznačit, že realita není vždy tak ukázková, jak se může zdát. Co mi ale přijde téměř komické je, že pouhých pět minut autem odtud leží další pláž, velmi podobná, ale téměř bez lidí.

Další na našem seznamu bylo město na severozápadě ostrova, Porto Moniz. Nachází se zde nejkoničtější přírodní bazény Madeiry, které vznikly vulkanickou činností a jsou plněny mořskou vodou. Přijely jsme opět do chladného a větrného počasí. Nutno podotknout, že se zde během dne vystřídají všechna roční období. Někteří lidé byli zabaleni v teplých bundách, jiní se vesele koupali a usmívali. Pohled na rozbouřený Atlantik a vysoké vlny, které se vlévaly do bazénů, jsem si užívala – připadal mi téměř uklidňující. Abychom neusnuly, vydaly jsme se zpět, protože nás druhý den čekal další téměř šílený zážitek. Co by to byl za výlet na Madeiru bez levády? Zkusily jsme opět jednu z nejznámějších – Levada das 25 Fontes. Dlouhá 6,5 kilometru, pro vysoké jedince téměř noční můra. Některé úseky byly opravdu nebezpečné – stromy rostly tak nízko, že bylo jednoduché se o ně praštit, a to několikrát za sebou. Proč 25 Fontes? Podle dvaceti pěti malých vodopádů, které jsou magické nejen pro turisty, ale i pro fotografy. Naše trasa začínala asi kilometrovým svahem dolů, kde se cesta napojila na hlavní stezku. Pohled do zeleného údolí, všude kolem neznámé rostliny a příznivé počasí – to vše nás hned nadchlo. Po náročné trase jsme dorazily k cíli. Bylo téměř nemožné něco vyfotit, aniž bychom nezachytily pohozený batoh, výraznou mikinu nebo pobíhající děti. Kolony lidí v obou směrech byly vyčerpávající. Cesta zpět ubíhala příjemně, dokud jsme si neuvědomily, že nás čeká kilometrový prudký kopec zpět k autu. Jako trest by byla tato trasa výborná. Uznávám, že to byla naše chyba, a to možná proto, že jsme tam byly samy a většina lidí ji neprochází – a vůbec se jim nedivím. K večeru jsme se, jako každý den, vydaly do centra.

Tentokrát jsme však zastihly končící jeden z nejvýznamnějších motoristických závodů v Portugalsku – Rali da Madeira. Na závod se sjíždějí tisíce lidí. Koná se na různých místech po celém ostrově, včetně měst jako Funchal, Porto Moniz, Santana nebo Ponta do Sol. Celková délka trati, včetně přejezdů, je přibližně 667 kilometrů. Co to tedy vlastně je? Asfaltový rallye závod, kde jezdci soupeří na úzkých horských silnicích ostrova. Obtížnost je vysoká díky úzkým silnicím, prudkým sjezdům a stoupáním. Byl tady poslední den a s ním i poslední momenty se zapůjčeným autem. Čekala nás vyhlídka Eira do Serrado a její výhled na známé Curral das Freiras – „Údolí jeptišek“. V minulosti se v tomto údolí schovávaly jeptišky před piráty, kteří ohrožovali pobřeží. Další den jsem se opět ocitla na letišti. Při pohledu na přistávací dráhu jsem si uvědomila, že to rozhodně nebyla moje poslední návštěva. Madeira je místo pro ty, kteří chtějí něco objevovat, sportovat a souběžně si odpočinout.

Terezie Kvonná, 4.P

Stručná historie kostela ve Starém Bohumíně

Pokud čtete tento časopis, je pravděpodobné, že jste již někdy slyšeli o Starém Bohumíně. Možná se našli i dobrodruzi, kteří se vypravili na výlet a Starý Bohumín navštívili. A co je nejvíc šokující, někdo v něm i bydlí, nebo se dokonce narodil. Každopádně tak či onak, pokud jste se někdy ocitli na starobohumínském náměstí a nemáte tři dioptrie na každém oku jako autor tohoto článku, nejspíš jste zahlédli i kostel.

Od gotiky k současnosti

Správně se tato kulturní památka České republiky nazývá Kostel Narození Panny Marie a co se věku týče, je to nejstarší kulturní památka na území Bohumína. Historické záznamy o samotném počátku kostela se nedochovaly, nicméně je pravděpodobné, že na místě dnešního kostela stávala na přelomu 12. a 13. století gotická kaple, která byla zhruba mezi léty 1320 až 1400 nahrazena rovněž gotickým zděným kostelem. Správci kostela byli benediktini, přičemž klášterní komunitu tvořili probošt (v původním významu mnich zastupující opata, též mohl mít na starosti hospodářství kláštera) a šest řádových bratří z kláštera Týnec u Krakova.

Po smrti knížete Valentina z rodu Přemyslovců se bohumínské panství dostalo do rukou Hohenzollerům, kteří se klonili k protestantismu. Obyvatelstvo se muselo řídit zásadou „čí země, toho víra“ a benediktinům byl kostel roku 1530 odebrán a následně svěřen protestanským pastorům augsburského vyznání. Byl to právě protestantský pastor Jiří Floderus z Fryštátu, který během rekonstrukce kostela zajistil v roce 1620 dva zvony, Adama a Josefa. Během druhé světové války byly v rámci válečné rekvizice odvezeny do Německa. Válku přečkaly v Hamburku, poté byly rozmístěny do různých německých kostelů. Do Česka se vrátili v roce 2015 a dnes jsou k vidění v bohumínském muzeu.

Návrat ke katolicismu začal pozvolna po roce 1621, přičemž o deset let později se kostel a bohumínské farní obce dostaly zpět do rukou benediktýnům. Nicméně roku 1669 jim bylo obce, a tedy i kostel znovu odebrány, neboť správcové nedodržovali své povinnosti a moc se o něj nestarali. Od té doby až do roku 1993 zastávali funkci bohumínského faráře diecézní kněží (tj. takoví kněží, kteří nepatří k žádnému řeholnickému řádu, např. k jezuitům, benediktýnům atd.).

Tehdy kostel nicméně ještě nenabýval současné podoby. Roku 1668 byla přistavěna kaple, dnes zasvěcená sv. Janu Nepomuckému. Původně byla zasvěcena sv. Janu, neboť tehdy ještě Jan Nepomucký nebyl kanonizován. Na jižní straně pak byla vybudována kaple Panny Marie Růžencové. Dnešní podobu ale dala kostelu až rekonstrukce z let 1910 až 1911, kdy byl například dodán nový novorenesanční mobiliář (tj. nábytek).

Nepříliš známým faktem je také existence krypty, která se nachází pod podlahou severní svatojánské kaple. Byla používána k pohřbívání až do poloviny 18. století. Náhrobní kameny byly údajně roku 1900 pokryty novou dlažbou a dnes jsou tím pádem nepřístupné.

Ale ani tomuto kostelu se nevyhnuly problémy a nepříjemnosti. Kupříkladu v dubnu roku 1779 byl kompletně celý vykraden. Největší škodu ale utrpěl dne 22. srpna 1850, kdy do kostelní věže uhořel blesk. Samotná věž byla poškozena požárem a padající trámy prorazily klenbu kostelní lodi. Oprava věže a střechy po zásahu bleskem byla dokončena roku 1854 a z trojlodního kostela se stal jednolodní. Pozůstatky původně gotické křížové klenby se dodnes dochovaly na půdě kostela.

Zajímavosti:

V jižní kapli se nachází Milostný obraz Panny Marie Růžencové - Starobohumínské. Díky tomuto obrazu má kostel status poutního místa. Korunkám z obrazu požehnal roku 2004 papež Jan Pavel II.

V jižní části kostelního areálu se poněkud nenápadně tyčí malá kaplička, zasvěcená Panně Marii. Ale kaple nebyla vždy kaplí, neboť tato stavba původně sloužila jako hrobka šlechtického rodu Henckelů von Donnersmarck, do které se pohřbívalo až do roku 1803. Jenže na přelomu 19. a 20. století byla vyklizena a vchod do ní zasypán. Poté dlouho sloužila jako úložiště kostelního nábytku a na kapli byla přestavěna až na začátku tohoto století.

Existuje pověst O dobrém duchu starobohumínského kostela, která vypráví o skutečném faráři jménem Anton Ignatz Kaschitzka, kterého roku 1892 v průběhu mše zastihla mrtvice a o několik dní později zemřel. Pověst vypráví o tom, jak farář musel posmrtně několik týdnů do kostela přicházet, aby mši dokončil. Nakonec se mu to s pomocí kaplana a kostelníka podaří.

Ondřej Lisztwan 7.P

Hudební okénko: King Crimson

Alternativní rock je pro mnohé z nás velice těžko definovaným pojmem. Jak jej vlastně shrnout? Jde vůbec tak široce rozkročenou skupinu umělců a směrů zastřešit jedním pojmem? Jedná se pouze o rockovou hudbu s experimentálním duchem, nebo spíše o samostatnou skupinu? Jeho kořeny sahají vlastně až k psychedelickým šedesátým letům, kdy se začaly rozmáhat barevné instrumentální plochy, které často dominovaly. Tento směr byl svým způsobem rozkouskován, ale vrcholů dosahoval na přelomu 60. a 70. let. Velký návrat s moderním nádechem pak zaznamenal v letech 80. a 90. Mluvíme-li ale o skutečných kořenech, nemůžeme nezmínit kultovní britskou kapelu King Crimson.

Kapela se stala legendární mimo jiné neustálým obměňováním své sestavy. Za dobu působení kapely se v ní vystřídal na 22 umělců. Za počátek kapely se považuje 30. listopad 1968, kdy z původní kapely Giles, Giles and Fripp odešel frontman Peter Giles. Ostatní členové kapely v čele s kytaristou Robertem Frippem pak na jeho místo dosadili zpěváka a baskytaristu Grega Lakea a přibrali ještě textaře Pétera Sinfielda. Po ustálení uskupení tedy začalo být na pořadu dne vymyslet, jak se vlastně bude jmenovat. Kapela byla pro název King Crimson mnohokrát obviňována ze satanismu, protože King Crimson je určitou přezdívkou pro Belzebuba používanou v anglicky mluvících zemích. Obecně byl však pojmem King Crimson skrze historii pojmenován panovník, jehož vláda způsobovala krveprolití a utrpení obyvatelstva.

Obálka alba *In the court of the crimson king*

Klíčový byl pro kapelu rok 1969, kdy vyšlo debutové album s názvem *In the court of the crimson king*, které mělo změnit dějiny hudby. Vyznačovalo se převážně multižánrovými skladbami, které byly kritiky velice oceňovány, ačkoli nikdy nedosáhly rádiového věhlasu. Kytarista známé britské rockové kapely The Who Pete Townshend jej označil za “tajuplný mistrovský kousek”. Nemohu jinak než souhlasit.

Ať už klidně laický posluchač přehrává známější *I talk to the wind* nebo ne tak proslavený *Epitaph*, určitě uzná, že se jedná o kousky srovnatelné se symfoniemi minula.

Na počátku let sedmdesátých došlo v kapele k drahým personálním změnám, jejichž technikálie z důvodu publikovatelnosti raději vynechávám, ale v praxi se jednalo o tvůrčí neshody. Odešel bubeník Michael Giles a saxofonista Ian MacDonald, které o nějakou dobu později následoval i frontman Greg Lake. Kytarista Robert Fripp to ale nevzdal i přesto, že zůstal jediným hudebníkem v kapele. Připravované druhé album ještě Greg Lake krom jedné písně napsal, než se k tomu ale odhodlal, byl na pozici zpěváka zvažován i tehdy ještě naprosto neznámý Elton John.

Následující desky bývají mnohými hudebními kritiky často vnímány jako imitace těch předchozích a spíše vykrádání nápadů než nějaká drahná originalita. Celá formace ještě několikrát vystřídala všechny členy, a to kromě jediného stálého člena kytaristy Roberta Frippa. Během osmdesátých let se King Crimson začali přibližovat spíše hard rocku, ovšem stále zachovávali svou původní experimentální tvář. Na počátku těchto let došlo i k tomu, že kytarista Robert Fripp zvažoval dráhu kněze, a tak kapela na chvíli pozastavila činnost, nakonec se do semináře ale nepřihlásil.

V průběhu osmdesátých let se také stálejším členem stal Adrian Belew, který je znám např. spoluprací s Davidem Bowiem, Frankem Zappou a také Talking Heads. Přidal se také baskytarista Tony Levin. Kapela v této době také hodně měnila název a výše zmíněná sestava vystupovala pod názvem Discipline. Pod tímto názvem opět kapela s obnoveným jménem King Crimson vydala další album, po kterém následovalo album Beat, které bylo prvním albem v historii kapely, na kterém hráli stejní hudebníci, jako na albu předchozím. V průběhu devadesátých a raných nultých let se kapela opět několikrát rozpadla a opět dala dohromady. V průběhu této éry vznikala velká spousta vedlejších projektů zaangażovaných hudebníků, a tak je velice těžké orientovat se, co vlastně King Crimson je a co není. Takovou pomyslnou bójkou v moři projektů je Robert Fripp, kolem kterého se většinou formuje seskupení nejvíce připomínající a plnící ideu King Crimson.

Nejnovější sestava hrající
v duchu King Crimson. Zleva:
Tony Levin, Steve Vai, Adrian
Belew, Danny Carey.

V roce 2021 se kapela vydala na turné po Severní Americe a Japonsku. Poslední koncert odehráli 8. prosince 2021. Po koncertě se Robert Fripp nechal slyšet, že to byl pro skupinu významný okamžik, protože se tím King Crimson “přesunuli od zvuku k tichu”. Tímto krokem kapela ukončila svou aktivitu nadobro. Sestava z roku 2021 byla označena za poslední inkarnaci King Crimson. Ostatním členům to samozřejmě nevydrželo dlouho a členové z 80. let Adrian Belew a Tony Levin doplnění o vám velice dobře známého kytaristu Stevea Vaie vyrazili na světové turné Beat, se kterým pokračují doposud. Zdá se tedy, že karmínového krále jen tak jednoduše sesadit z trůnu nelze a že tento světový fenomén zůstane ještě dlouho na světových pódíích. A jak správně zpívají “Zmatek bude mým epitafem”, a to hlavně co se sestavy týká.

Doporučení: Epitaph, Cat Food, I talk to the wind

Jakub Kalvoda, 6.P

Prosinec

---

zdvihneš hlavu
na boku svítí
lampa
a proti tobě
celá ta horlivost
padajícího sněhu

3.10.2025
Ondřej Jan Volný, 3.A

Po přečtení knihy jsem dostal chuť postavit mlýn.

redakce

Za chvíli mám oběd.

redakce

Redakce: Ondřej Jan Volný, Ondřej Lisztwan, Jakub Kalvoda,
Veronika Válková, Terezie Kvonná, Lukáš Dudás

Psychická podpora: Veronika Marcolová

Korektury: Mgr. Romana Davidová

krabice a kuchyň